

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: F. H.,
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Dejvice, Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 7. 2018, č. j. JMK 105256/2018, sp. zn. S-JMK 105252/2018/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kyjov, odboru organizačního a právního (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 8. 2017, č. j. OOP47119/17/464 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), a ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění“), kterého se měl dopustit tím, že byl dne 29. 5. 2017 v 10:00 hod v obci Šardice kontrolován jako řidič motorového vozidla tov. zn. X, reg. zn. X, z důvodu držení hovorového zařízení v ruce během řízení motorového vozidla, a dále při kontrole dokladů nepředložil zelenou kartu. Uvedené jednání žalobce v době přestupku bylo v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona a ustanovením § 17 odst. 1 zákona o pojištění.
3. Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), a ustanovení § 16 odst. 2 zákona o pojištění uložena pokuta ve výši 2 000,- Kč, a dále povinnost nahradit náklady řízení podle ustanovení § 79 odst. 1 přestupkového zákona a vyhlášky č. 231/1996 Sb. v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 30. 9. 2018 shrnul žalobce své žalobní námítky do celkem devíti bodů, pojmenovaných: absence zavinění ve výroku; nesrozumitelnost výroku – porušení právní normy; nesrozumitelnost výroku – popisované skutky nejsou přestupkem; výrok o sankci – nepřezkoumatelnost; náklady správního řízení; nepředložení zelené karty; držení mobilního telefonu při řízení motorového vozidla; zavinění; výše pokuty.
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
6. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 12. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, k čemuž uvedl, že se shodně se správním orgánem I. stupně přiklonil k verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, neboť jejich výpovědi k okolnostem spáchaných přestupků se v zásadních věcech nerozcházejí, naopak spolu korespondovaly. Výpověď podávali zasahující policisté jako osoby úřední, ve věci působící se všemi právy a povinnostmi veřejného činitele, bez jakéhokoliv vztahu k žalobci. Hodnocení důkazů bylo provedeno objektivně a věcně správně. Skutkový stav byl zjištěn především na podkladě úředních záznamů zpracovaných policisty a jejich výpovědích provedených při ústním jednání. V případě korespondujících výpovědí policistů, které nejsou důvodně zpochybněny, a které jsou

podpořeny zpracovanými úředními záznamy, lze konstatovat zjištění skutkového stavu, o němž nepanují důvodné pochybnosti.

9. Žalovaný měl proto za to, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí dle jeho názoru vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen
a v napadeném rozhodnutí odůvodněn, v řízení nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech.
10. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
14. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
15. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0,
SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé.

Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

16. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
17. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky

účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.r.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

18. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
19. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
20. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v

případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

21. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
22. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
23. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08;

Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

24. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
25. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
26. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Absence zavinění ve výroku; zavinění

27. Žalobce předně namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo ani u jednoho z přestupků uvedeno zavinění jakožto obligatorní náležitost každého přestupkového jednání.

28. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat *těž opis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*
29. Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.* Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout do rozhodování o druhu a výměry sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, takové rozlišení však nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46).
30. V dané věci není pochyb o tom, že správní orgán prvního stupně pochybil, neboť formu zavinění ve výrokové části neuvedl. V odůvodnění svého rozhodnutí však správní orgán I. stupně kvalifikoval přestupek spočívající v držení hovorového zařízení při řízení motorového vozidla za jednání úmyslné a přestupek spočívající v nepředložení zelené karty za jednání nedbalostní. Žalovaný následně tyto závěry správního orgánu I. stupně dále rozvedl, avšak absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí v odvolacím řízení nenapravit. Zbývá tedy posoudit, zda tato vada způsobila nezákonnost napadených správních rozhodnutí. Krajský soud dovodil, že nikoliv, neboť s ohledem na znění zákona je zřejmé, že žalobce spáchal přestupky minimálně z nedbalosti (pro dané přestupky silniční zákon a zákon o pojištění nevyžaduje úmyslné zavinění). V dané věci se jednalo v jednom případě o nedbalost nevědomou (nepředložení zelené karty), neboť žalobce je držitelem řidičského oprávnění a musel tak vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, on však bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší nebo neohrozí, v druhém případě (držení hovorového zařízení při řízení motorového vozidla) o úmysl nepřímý, neboť žalobce podstoupil výcvik pro řidiče motorových vozidel a disponuje řidičským oprávněním, tudíž nepochybně věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Krajský soud má za to, že tento závěr lze aprobovat.

31. Žalobce v této souvislosti dále rozporoval, že správní orgány nijak neprokázaly úmysl žalobce stran spáchání přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Ani s touto námitkou se krajský soud nemohl ztotožnit.
32. Zákaz držet při řízení vozidla telefon je v silničním zákoně stanoven již od počátku jeho účinnosti, tj. od ledna roku 2001, a žalobce je oprávněn řídit motorová vozidla od roku 2011 (motocykly), resp. 2014 (čtyřkolová vozidla). Za dobu účinnosti silničního zákona již tedy měl dost času seznámit se s tímto pravidlem, o kterém se ostatně často mluví práve i s ohledem na bodový postih. Úspěšně tvrdit nevědomost ve vztahu k některému pravidlu silničního provozu by snad bylo možné jen v případě, že by pravidlo bylo zcela nové a řidič se s ním neměl možnost seznámit, o nic takového však v této věci nejde, a uplatní se zde tedy běžná zásada, podle níž je každý řidič povinen znát pravidla silničního provozu. K volní složce zavinění krajský soud dodává, že je nutné ji vztahovat k objektu skutkové podstaty, jíž je zájem na tom, aby se řidič za volantem plně věnoval řízení vozidla a nikoliv jiným rozptylujícím činnostem. Srozumění ve smyslu zavinění ve formě nepřímého úmyslu se totiž vztahuje toliko k oslabení řidičovy pozornosti a k tomu, že by při oslabené pozornosti mohl ohrozit provoz. K tomu v případě jednání naplňujícího přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona nepochybně došlo a krajský soud má za to, že správní orgány formu zavinění zdůvodnily a rovněž prokázaly zcela dostatečně a srozumitelně a jejich rozhodnutím nelze v tomto směru cokoli vyčíst.

Nesrozumitelnost výroku – porušení právní normy

33. Žalobce namítal nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť žalobce se měl dopustit dvou přestupků, čemuž musí odpovídat porušení nejméně dvou povinností, které musí být jasně přiřazeny k jednotlivým přestupkům a jednotlivým skutkovým jednáním. Správní orgán I. stupně však všechny tyto náležitosti smíchal a z jeho rozhodnutí tak nelze seznat, které skutkové jednání se váže ke kterému porušení právní povinnosti, a ke kterému přestupku.
34. Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce: „(...) spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. (...), dále dle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. (...), tím, že dne 29.5.2017 v 10:00 hodin, v obci Šardice, byl kontrolován jako řidič motorového vozidla tov.zn. X, reg.zn. X z důvodu držení hovorového zařízení v ruce, během řízení motorového vozidla. Dále při kontrole dokladu nepředložil zelenou kartu. Uvedené jednání obviněného v době přestupku bylo v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. (...), a s ust. § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. (...).“
35. Krajský soud má s ohledem na výše uvedené za to, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí srozumitelně uvedl vytýkané skutkové jednání žalobce a povinnosti, které tímto jednáním porušil, jakož i přestupky, jichž se tímto jednáním a porušením vymezených povinností dopustil. Zdejší soud nezastírá, že by bylo pro větší přehlednost obecně vhodné, kdyby správní orgán I. stupně jednotlivá skutková jednání a porušené povinnosti jednotlivě rozčlenil dle vytýkaných spáchaných přestupků, nicméně nelze mít

za to, že by tato skutečnost způsobila nepřezkoumatelnosti či nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť i s ohledem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, které skutkové jednání se váže ke kterému porušení právní povinnosti, potažmo ke kterému vytýkanému přestupku.

Nesrozumitelnost výroku – popisované skutky nejsou přestupkem

36. V další žalobní námitce žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje popisy skutků, kterých se měl žalobce dopustit, avšak ani jeden z těchto skutků není přestupkem. Správní orgán I. stupně vinil žalobce z toho, že byl kontrolován jako řidič motorového vozidla z důvodu držení hovorového zařízení v ruce během řízení motorového vozidla. Být kontrolován PČR však dle žalobce nemůže být přestupkem. Nepředložení zelené karty při kontrole dokladů rovněž není přestupkem, neboť tím je pouze nepředložení zelené karty na požádání příslušníka PČR. Z tohoto skutku však žalobce viněn nebyl, a tedy skutek, kvůli kterému je shledán vinným, není přestupkem, ze kterého je viněn.
37. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že se žalobce dopustil spáchání vytýkaných přestupků *tím, že dne 29.5.2017 v 10:00 hodin, v obci Šardice, byl kontrolován jako řidič motorového vozidla tov.zn. X, reg.zn. X z důvodu držení hovorového zařízení v ruce, během řízení motorového vozidla. Dále při kontrole dokladů nepředložil zelenou kartu.*
38. Krajský soud předně přiznává, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí zvolil poněkud těžkopádné popsání přestupkového jednání stran spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona, avšak i přesto je výrok prvostupňového rozhodnutí srozumitelný, neboť je z něj bez dalšího seznatelné, že žalobce byl shledán vinným za jednání spočívající v držení hovorového zařízení v ruce během řízení motorového vozidla. Jaké konkrétní jednání je žalobci vytýkáno, je rovněž zřejmé z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve kterém je uvedeno: „*Oba členové hlídky viděli, že řidič projíždějícího vozidla X (...) držel v ruce hovorové zařízení. (...) Policisté následně řidiči sdělili, že se dopustil přestupku, kdy při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení.*“ Je tedy evidentní, že žalobce byl shledán vinným z přestupku spočívajícího z držení hovorového zařízení v ruce během řízení motorového vozidla, nikoliv z kontrolování PČR, jak zcela nelogicky dovozoval žalobce.
39. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí k popisu dalšího vytýkaného skutku uvedl, že žalobce při kontrole dokladů nepředložil zelenou kartu. Skutečnost, že správní orgán I. stupně použil slovní spojení „*nepředložil zelenou kartu*“ místo správného „*nepředložil zelenou kartu na vyžádání příslušníka PČR*“, lze nepochybně považovat za jisté marginální pochybení správního orgánu I. stupně, jež lze však bez dalšího označit za pouhou chybu psaní správního orgánu, která nemá žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Ve zbytku odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (např. na straně 3) se totiž správní orgán I. stupně otázkou vyžádání předložení zelené karty příslušníkem PČR konkrétně zabýval. Rovněž z oznámení přestupku sepsaného na místě dne 29. 5. 2017 vyplývá, že žalobce „*(...) při řízení nepředložil zelenou kartu na požádání policisty.*“ V úředním záznamu PČR

ze dne 29. 5. 2019 je rovněž uvedeno: „Řidič byl prap. Bc. E. X DiS. Požádán o předložení dokladů, kdy předložil OP, ŘP a ORV k vozidlu, Zelenou kartu nepředložil.“ Je tedy nepochybné,

že v těchto dokumentech byl popis daného skutku (vytýkaného jednání) definován zcela správně, a to bez zjevné chyby v psaní. Nelze tedy přisvědčit žalobci v jeho přesvědčení,

že byl pochybením správního orgánu I. stupně jakkoliv krácen na jeho právech. Tuto skutečnost je třeba vyhodnotit jako zjevnou chybu v psaní, kterou má správní orgán odstranit opravou zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí podle ustanovení § 70 zákona správního řádu vydáním opravného rozhodnutí. Tuto vadu správního rozhodnutí nicméně krajský soud nepovažoval za natolik podstatnou, aby odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je tedy v souvislosti s jeho odůvodněním bez dalšího zřejmé, že je žalobci vytýkáno, že u sebe neměl při řízení zelenou kartu, kterou rovněž na požádání PČR nepředložil ke kontrole. I tyto námitky tak shledal soud nedůvodnými.

Výrok o sankci – nepřezkoumatelnost

40. V podané žalobě žalobce rovněž uvedl, že část výroku o sankci je nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť mu byla uložena pokuta pouze za jeden přestupek, ačkoliv byl dle výroku prvostupňového rozhodnutí shledán vinným z přestupků dvou. Žalobce tak není schopen určit, za který z těchto přestupků byl shledán vinným. Z toho žalobce dovodil, že správní orgán I. stupně opomněl o pokutě za přestupek proti zákonu o pojištění rozhodnout a nerozhodl tedy o celém meritu věci.

41. Krajský soud v této souvislosti souhlasí se žalobcem, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí absentuje bližší zdůvodnění uložení pokuty stran spáchání dvou přestupků. Toto pochybení správního orgánu I. stupně nicméně zcela napravil žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí, kde konkrétně uvedl: „Obviněný byl tedy ve společném řízení shledán vinným přestupky dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu a dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. (...), kdy dle ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti lze uložit, jestliže ho lze uložit za některý z těchto přestupků. Za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) cit. zákona uloží pokuta od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. Za přestupek podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. (...) se dle ust. § 16 odst. 3 cit. zákona uloží pokuta od 1.500,- Kč do 3.000,- Kč. Nejprísněji postižitelný přestupek je přestupek dle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. (...), na rozhodnutí se tedy bude aplikovat ust. § 16 odst. 3 cit. zákona. (...) Správní orgán I. stupně tak uložil obviněnému za oba přestupky pokutu ve výši 2.000,- Kč, tedy v dolní polovině možného zákonného rozpětí. Uloženou sankci považuje odvolací orgán za přiměřenou, plně odpovídající okolnostem, za nichž k přestupku došlo i osobě pachatele. Má se za to, že udělená sankce dostatečně splní svůj účel vzhledem ke generální i individuální

prevenci a bude mít na obviněného výchovný účinek a nebude jej postihovat nad nutnou míru.“ Krajský soud podotýká, že prvostupňové a napadené rozhodnutí je nutno brát jako jeden celek. Byť se tedy správní orgán I. stupně dopustil pochybení stran odůvodnění uložené pokuty za dva sbíhající se přestupky, byl tento nedostatek řádně a srozumitelně odstraněn v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na základě kterého již žalobce nemohl mít tvrzené pochybnosti o tom, z kterých přestupků byl shledán vinným a za jaké přestupky a z jakého důvodu mu byla uložena pokuta v dané výši. Takovému postupu žalovaného přitom nelze cokoliv vytknout, proto ani této žalobní námitce krajský soud nevyhověl.

Náklady správního řízení

42. Žalobce brojil rovněž proti tomu, že správní orgán I. stupně rozhodoval o nákladech správního řízení podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ačkoliv byla již tato vyhláška v době vydání prvostupňového rozhodnutí zrušena.
43. K tomu krajský soud uvádí, že je především důležité, aby uložená výše náhrady nákladů správního řízení byla zákonná, přičemž na výrok o náhradě nákladů řízení není nutno klást tak přísné požadavky jako na výrok o vině, neboť při ukládání této povinnosti hrají roli jiné aspekty. Správní orgán I. stupně ve výroku, jakož i v odůvodnění, svého rozhodnutí odkázal v této souvislosti na ustanovení § 79 odst. 1 přestupkového zákona a vyhlášku č. 231/1991 Sb., která však byla ke dni 1. 7. 2017 zrušena, tudíž v okamžiku rozhodování správního orgánu I. stupně již nebyla účinná. Dle ustanovení § 1 odst. 1 této vyhlášky přitom platilo, že *paušální částka nákladů řízení o přestupcích, kterou je povinen nahradit občan podle § 79 odst. 1 zákona, činí 1 000 Kč.* Jedná se tedy o pochybení správního orgánu I. stupně, který ve výroku svého rozhodnutí odkázal na ustanovení předpisu, jenž již nebyl účinný.
44. Nicméně je nutno dále posoudit, zda měla tato skutečnost vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, přičemž zdejší soud dospěl k závěru, že nikoliv. Správní orgán I. stupně pochybil, neboť měl ve výroku svého rozhodnutí stran náhrady nákladů řízení odkázat namísto vyhlášky č. 231/1991 Sb. na ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., které jasně uvádí, že *paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.* Z výše citovaných ustanovení je však zřejmé, že jak správním orgánem nesprávně označené ustanovení vyhlášky č. 231/1991 Sb., tak rovněž správné ustanovení vyhlášky č. 520/2005 Sb., stanovovaly stejnou výši náhrady nákladů řízení, tj. 1 000,- Kč. V posuzovaném případě tedy došlo toliko k tomu, že správní orgán I. stupně uložil žalobci nahradit náklady správního řízení ve vyhláškou stanovené míře, avšak vlivem opomenutí odkázal stran uložení náhrady nákladů správního řízení na již neúčinnou vyhlášku. Dle krajského soudu se tedy sice jednalo o pochybení správního orgánu I. stupně, kterého by se měl do budoucna vyvarovat, nicméně toto pochybení nezpůsobilo nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť povinnost nahradit náklady správního řízení byla uložena ve správné výši, tudíž žalobce nebyl nikterak zkrácen na svých právech. Ani tuto námitku tak soud nevyhodnotil jako důvodnou.

Nepředložení zelené karty

45. Žalobce dále rozporoval, že přestupkem není nepředložení zelené karty, nýbrž pouze nepředložení zelené karty na požádání příslušníka PČR, přičemž konstatoval, že

k předložení zelené karty nebyl při kontrole jeho vozidla vyzván. Žalobce měl dále za to, že pokud dle názoru PČR některý z předkládaných dokladů od vozidla scházel, měl být žalobce vyzván k předložení konkrétního dokladu, tj. zelené karty.

46. Krajský soud předně odkazuje na bod 39 tohoto rozhodnutí, ve kterém se již dostatečně obsáhle vyjádřil k tvrzení žalobce, že je přestupkem toliko nepředložení zelené karty na požádání příslušníka PČR.
47. K tvrzení žalobce, že nebyl k předložení zelené karty příslušníky PČR vyzván, krajský soud shrnuje, že již v oznámení přestupku sepsaného na místě dne 29. 5. 2017 bylo uvedeno, že žalobce „(...) při řízení nepředložil zelenou kartu na požádání policisty.“ V úředním záznamu PČR ze dne 29. 5. 2019 je dále uvedeno: „Řidič byl prap. Bc. E. X DiS. požádán o předložení dokladů, kdy předložil OP, ŘP a ORV k vozidlu, zelenou kartu nepředložil.“ Zasahující policistka prap. Bc. E. X DiS. při své svědecké výpovědi mj. uvedla: „Já jsem ho požádala o doklady. Dal mi jen ŘP, technický průkaz k vozidlu a zelenou kartu nepředložil. (...) Sdělila jsem mu, jakého přestupku se dopustil, proč jsme ho zastavili, že držel telefon a dále že nepředložil zelenou kartu. Poté řidič telefonoval asi na firmu, kde je zelená karta, ale ani poté ji nepředložil. Znovu jsem mu vysvětlila, o jaký přestupek se jedná.“ K dotazu správního orgánu, jak přesně žalobce vyzvala, zasahující policistka uvedla: „Dobrý den, pane řidiči, silniční kontrola, předložte mi prosím doklady potřebné k provozu a řízení vozidla.“ Zasahující policista pprap. L. N. při své svědecké výpovědi dále uvedl: „Kolegyně ho vyzvala k předložení dokladů a sdělila důvod silniční kontroly. Pán nepředložil zelenou kartu.“
48. Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy předložit na požádání PČR zelenou kartu, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným relevantním způsobem zdokumentováno a vyjma zasahujícího policisty neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoli vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezáhonných“ osob konkrétně neoznačil). Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.
49. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědka (policisty, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policisty podepřené oznámením o přestupku, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne

25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“

50. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policisty i z tohoto hlediska obstojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem

a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007,

č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezájatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

51. V nyní řešené věci byla výpověď zasahujících policistů sama o sobě konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s oznámením přestupku. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by příslušník PČR měl mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jeho služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63), přičemž žalobce ani takovou nenamítal. Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

52. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků (zasahujících policistů) zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že zasahující policista měl zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policista počínal při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevil jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující příslušníci PČR postupovali zcela nezájatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

53. Správní orgány tedy vycházely z výpovědi zasahujících příslušníků PČR, jenž přestupky zjistili a rovněž vedli kontrolu vozidla žalobce po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tato výpověď poté neobsahovala žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s oznámením přestupku. Ze strany žalobce nadto nebyla uplatněna žádná odlišná verze skutkového děje. Je přitom přinejmenším zvláštní, že se žalobce již v průběhu silniční kontroly přirozeně nebránil proti tomuto (dle názoru žalobce) „křivému obvinění ze spáchání přestupku“, a to nepředložení zelené karty, které bylo dostatečně určitě zaznamenáno již v oznámení přestupku na místě spáchání přestupku, což by byla zcela pochopitelná reakce na danou situaci. I pokud by soud přistoupil na tvrzení žalobce, že by skutečně nebyl výslovně vyzván konkrétně k předložení zelené karty, bylo by zcela logickým jednáním, kdyby po sdělení obvinění spočívající mj. v nepředložení zelené karty, tuto zelenou kartu předložil, pokud by ji tedy měl u sebe. Žalobce však nic takového neučinil. Z výpovědi policistů je však zřejmé, že k předložení zelené karty žalobce vyzván byl, přičemž z výpovědi zasahující policistky v této souvislosti rovněž vyplynulo, že žalobce po výzvě telefonoval někam „na firmu“ právě za účelem zjištění bližších informací stran zelené karty. Je tedy zjevné, že žalobce byl k předložení zelené karty nepochybně vyzván, a to výslovně.
54. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědecké výpovědi nevzniklo. Správnímu orgánu tudíž nevyvstaly žádné pochybnosti stran nevěrohodnosti či nestrannosti výpovědi zasahujícího policisty, na základě čehož poté neměl důvod věrohodnost takového svědka a pravdivost jeho výpovědi zpochybňovat a dále prověřovat. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že nebyl k předložení zelené karty vůbec vyzván. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25). Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpověď zasahujících příslušníků PČR a tím i změnilы náhled soudu na průběh spáchání přestupku žalobcem tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích. I tuto námitku proto soud shledal jako nedůvodnou.

Držení mobilního telefonu při řízení motorového vozidla

55. Dále žalobce rozporoval, že při řízení vozidla nedržel mobilní telefon, nýbrž ovladač k autorádiu, přičemž správní orgány nedokázaly toto tvrzení žalobce vyvrátit.
56. Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být

za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný

se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68, bod 18).

57. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68).

58. Ačkoliv žalobce tvrdil, že se žalovaný s tímto tvrzení nevypořádal, dospěl krajský soud k opačnému závěru, neboť žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Jak již bylo uvedeno, výpověď policistů byla od počátku konzistentní a neměnná. Co se týče držení mobilního telefonu za jízdy, tuto skutečnost viděli shodně oba, na malou vzdálenost (5 – 7m), ve výhledových poměrech jim nic nebránilo. Naproti tomu, obviněný na místě přestupku policistům sdělil, že mobil nadržel, pouze se škrábal. V rámci ústního projednání přestupku k věci neuvedl nic, i když skutečnost o dálkovém ovladači na autorádio mohl správnímu orgánu sdělit. Také mohl, v rámci výsledku svědků, klást policistům takové otázky, při kterých by odpovědi vyslýchaných policistů správní orgán přivedly k úsudku, že tito nevypovídají pravdu ohledně držení mobilu obviněným v ruce. Takovéto otázky zmocněnec nekladl, o ovladači autorádia se nezmínil, s touto teorií policisty nekonfrontoval. Kladl otázky stran věku řidiče, typu vozidla, počasí ...* O dálkovém ovladači k autorádiu, se obviněný zmiňuje až v reakci na průběh správního řízení ve snaze vyhnout se postihu (finančnímu i bodovému) za své jednání. (...) Pokud by obviněný na místě neodmítl se vyjádřit k přestupkům kladeným mu za vinu, zcela jistě by zjistil, že ve formuláři je vyobrazeno místo pro vyjádření řidiče. (...) Odvolací orgán závěrem uvádí, že výpověď obviněného stran držení mobilu v ruce při řízení vozidla, je nekonzistentní. Od škrábání se (tvrzení na místě přestupku), přes

nevyjádření se (při ústním jednání) až po dálkové ovládání autorádia (písemné vyjádření se po jednání), konče opětovným nevyjádřením se (v odvolání). Takováto různorodá a postupná obrana nesvědčí obviněnému ve prospěch a ani není s to přesvědčit správní orgán o pravdivosti nastolené teorie průběhu děje obviněným.“ Krajský soud tedy uvádí, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s tímto žalobcovým tvrzením, přičemž důkladně vyložil, proč tomuto tvrzení žalobce neuvěřil.

59. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Krajský soud dále poznamenává, že veškerá ve vyjádření uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84).
60. Krajský soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil, že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamena, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny

obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezustal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.

61. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným způsobem zdokumentováno (a vzhledem k charakteru zjištění spáchání přestupku, především rychlosti na sebe navazujících skutečností, ani být jakkoliv zadokumentováno nemohlo), a vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoliv vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačil). Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.
62. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný, pročez shodně jako v případě přestupku nepředložené zelené karty na výzvu PČR dospěl krajský soud k závěru, že tomu tak v tomto případě je. V nyní řešené věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. V tomto ohledu je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely z výpovědí dvou zasahujících policistů, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. I v případě, kdy by existovaly ve výpovědi drobné nepřesnosti oproti úředním záznamům, je přitom nutné přihlídnout taktéž k časovému odstupu zjištění spáchání přestupku žalobcem a podáním výpovědi zasahujících policistů. Lze však konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů

prováděna s odstupem od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky pochopit, neboť nelze mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.

63. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
64. Pokud tedy jde o věrohodnost výpovědí podaných zasahujícími policisty před správním orgánem I. stupně, nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že je to právě žalobní obrana žalobce, která se jeví jako nevěrohodná. V rámci vyjádření se k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce uvedl, že v ruce držel dálkový ovladač k autorádiu, ačkoliv na místě spáchání přestupku při kontrole vozidla uváděl, že se pouze škrábal na bradě. Tvrzení, že žalobce držel v ruce za jízdy dálkový ovladač od autorádia, považuje krajský soud za účelové nejen z důvodu jeho uplatnění až v pozdější fázi správního řízení (když tento postup pouze snižoval věrohodnost tvrzení). Žalobcovu argumentaci však krajský soud neshledal relevantní taktéž proto, že výsledky provedeného dokazování potvrdily závěry správních orgánů. Není tedy pravda, že proti sobě stály dvě svědecké výpovědi policistů a skutkové tvrzení žalobce. V tomto směru je třeba přihlídnout taktéž k oznámení přestupku a k úřednímu záznamu, podle kterých žalobce nenamítal držení jiného než telefonního přístroje. Ve shodě se správními orgány pokládá dále krajský soud za nevěrohodné tvrzení žalobce, podle kterého nedržel mobilní telefon, nýbrž dálkový ovladač k autorádiu. Jevilo by se jako naprosto přirozené, kdyby žalobce tuto obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícímu policistovi. Žalobce však sdělení policisty, že je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v ruce mobilní telefon, nikterak

nezpochybňoval, toliko uvedl, že se škrábal, avšak tuto skutečnost odmítl napsat do vyjádření o oznámení přestupku.

65. Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobce držel při jízdě v ruce hovorové zařízení, přičemž tuto skutečnost mohli policisté dobře pozorovat.
66. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“
67. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí obou zasahujících policistů, kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

Výše pokuty

68. Žalobce rovněž namítal, že výše pokuty byla zcela neodůvodněná a tedy i nepřezkoumatelná.

69. Krajský soud z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ověřil, že správní orgán I. stupně vzal v úvahu jak polehčující, tak i přitěžující okolnosti, což následně potvrdil rovněž žalovaný. Lze sice přisvědčit žalobci, že správní orgán I. stupně výslovně neoznačil, které skutečnosti považoval za polehčující a které za přitěžující, nicméně tyto závěry lze bez větších obtíží dovodit z kontextu textu. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl: „*Při stanovení druhu a výměru sankce obviněnému, správní orgán přihlédl k charakteru přestupku, k okolnostem, za kterých k němu došlo i ke společenské nebezpečnosti chování obviněného* (pozn. soudu: polehčující okolnosti), *kdy držení hovorového či záznamového zařízení během řízení motorového vozidla výrazně snižuje pozornost řidiče a ohrožuje zájem chráněný zákonem, což je bezpečnost silničního provozu. Bylo přihlédnuto i k výpisu z jeho evidenční karty řidiče, kde doposud nemá žádný záznam a projednávaného přestupku se dopustil poprvé* (pozn. soudu: přitěžující okolnosti).“ Uložená pokuta ve výši 2 000,- Kč se nadto blíží spodní hranici možného rozpětí a žalobce neuvedl žádné okolnosti, pro které by pokuta měla být nižší. Krajský soud v souladu s tímto neshledal pochybení v odůvodnění výše pokuty, které je přiměřené spáchaným přestupkům.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

70. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
71. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů,

státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

72. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

73. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
74. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
75. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
76. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.